

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

LA FRANDIN.

Sempre canta ab veu hermosa
y ab distinció natural,
pero en lo paper de *Carmen*
no se li coneix rival.

PERAL.

Es un contrast que fereix lo cor comparar lo que va ferse per Monturiol, ó millor dit lo que per ell no va ferse trenta anys enrera, y lo que s' está fent per Peral, inventor del submarí.

Monturiol era un apassionat de las ciencias físicas y mecánicas que havia sacrificat á sos anhels los millors anys de la juventut, sa carrera y la posició moderada que havia hereditat de sos antecessors. Modest de carácter, senzill de tracte, aplicat en sos estudis y ferm y constant en sas resolucions concebí una idea, la realis sens ajuda del govern, y quan vingué l' hora de tocarne 'ls fruïts, l' letíneo de la seva invenció, que havia navegat sota del aygua llargas horas sense topar ab cap escull, s' estrellá en las amarguras de la realitat entre la general indiferencia.

Barcelona vegé la misteriosa màquina, en forma de peix mort, surant llarch temps abandonada en un recó del port prop de la Malxina, fins que 'ls acreedors, los implacables acreedors del infortunat inventor determinaren extréurela ans de que acabés de podrirse, desquartisarla y vendre sas despullas á pes de ferro vell.

Aixís acabá aquell somni de gloria y de fortuna.

Se comprén que 'l bon Monturiol, desde aquella hora anés pèl món ab l' amargura estampada en son semblant. No era ell home de aquells que 's desesperan y s' exhalan malehint de la societat que no ha sabut compéndre'ls. En lo rostre del infortunat inventor s' hi escampá desde llavors lo núvol de la tristesa, d' una tristesa plena de resignació; aqueix núvol, creació espontánea dels temperaments bondadosos, que deixata 'ls raigs del so de l' alegría, sense portar los horrors y 'ls estrépits de la tempestat en sas entranyas.

Monturiol callá y sufrí: sobrevisqué alguns anys á sa desgracia, y morí poch menos que olvidat.

¿Es que trenta anys endarrera no sentia Espanya 'ls afany patriòtics que avuy demostra, ab motiu de la invenció de Isaac Peral?

Aixís ho haurém de creure, á jujar per la indiferencia de llavors, que tan contrasta ab los desbordaments d' entusiasme dels actuals días.

Y no obstant, en aquella época 'l lleó espanyol, tant temps adornit, acabava de bramular, espolsant sas melenas, y en los camps d' África havia donat mostrás de sa braveza, despertant per tot arréu l' orgull nacional. Po h temps després se 'ns er tregava Santo Domingo, que encare que á poch havia de resultar ser un ós una mica dur y sense carn, de moment despertava poderosas esperansas, tant més, quan casi n' ls mateixos días empreníam la expedició de Méjich, que marcava quan menos, una forta dilatació del esperit patriòtic.

Ab aquixas empresas que fevan bullir tots los cors, coincidía l' aparició del letíneo... ¿Cóm s' explica que Monturiol no trobés ni la milésima part del apo. del entusiasme y del deliri que ha alcançat Peral, en nostres días?

¿Será degut á que 'l modest inventor catalá no contá m' y más que ab sas modestas forsas? ¿Será degut á que Monturiol no era oficial de marina? ¿Tindrán rahó ls catalanistas, quan suposen que exi-teixen á Espanya rarsas an' éicas, y que lo que á Catalunya 's fá, fora de Catalunya no interessa?

Dificil trobar la rahó exacta del contrast que s'

ofereix. Limitémnos á consignarlo, com una de tantas extranyesas de las que presenta l' esperit públich, tan desigual en sas ebullicions, tan inconstant en sos afectes.

Monturiol reapareix avuy com un espectre que assisteix á l' apoteosis de Peral. Sense 'l rebombori que s' ha produhit aquests días, Monturiol descansaría en pau, y ni tan siquiera l' Ajuntament de Barcelona s' hauría recordat d' enriqueir ab lo seu retrato la galería de cataláns ilustres, com no 's recorda, y aixó en mon pobre concepte valdria tant ó més que 'l retrato, de fer una edició dels molts estudis y memorias que deixá Monturiol al morir y que permaneixen inédits en poder de sos heréus y successors.

En aquests treballs científics hi ha l' ánima tota del home eminent. ¿Per qué no donar vida immortal á qui tan tristament passá la vida terrena?

L' ovació que ha tingut Peral á Madrid, excedeix dels límits de lo imaginable.

La premsa de aquella vila y cort l' ha contada ab tots los detalls y pormenors, no faltant á provincias qui s' haja preguntat, y no sense motiu:

—¿Pero s' han tornat boigs los madrilenyos?

No vull dir que Peral, home estudiós y constant, intel·ligent y brau, mereixi la indiferencia dels seus compatriotas, pero entre l' apatía y 'l deliri, hi ha 'l terme miy que no han sabut trobar en la famosa vila del os.

Prescindim del carácter de moixiganga que ha tingut la recepció en la qual s' hi veyan pendóns de paper pintat, y homes grans portant penjats al coll enfilays de peras á tall de rosaris. Per lo vist los rosaris de peras y 'ls pendóns de paper pintat son altás manifestacions del patriotisme que anima als successors dels héroes del dos de maig. Las peras sobre tot.

Prescindim també de la cabalgata á la mejicana del gremi de taberners, que á Madrid constitueixen una verdadera institució. Aquella roba que van ferse per animar las festas de maig se 'ls arnaria si no aprofitavan quantas ocasions se 'ls hi presentin, pera tréurela dels calaixos.

Prescindim de tants y tants obsequis, los uns carinosos, los més de carácter groesch, y limitémnos á consignar que al inventor del submarí se l' han disputat á l' aranya estí cabells.

Si no li han donat un ápat cada cinch minuts, no ha sigut per falta de ganas, sino per insuficiencias d' estómach. L' inventor del submarí havia de inventar al mateix temps, per anar á Madrid, un aparato digestiu de funcions continuas, com las màquinas de filar d' útim sistema. Y havia de inventar també, una corassa ben resistant, una especie de closca de tortuga que 'l preservés dels masegaments delirants dels seus entusiastas.

¡Vaya una manera de durlo á coll, d' estrenye'l y de rebregarlo! No semblava si o que 'l hom hi tingués dret. Menos por ha de ferli de segur al célebre inventor tirarse al fons del mar, que barrejar-se entre la mar alborada de admiradors y patriotas. Lo que menos la festa li costa un uniforme. Ell sí que podré dir, valentse de una locució catalana:

—De tant que m' estiman m' apunyegan.

Es impossible que 'ls que tal fan, y que á tals excessos s' entregan sigan capassos de reflexionar: si reflexionessen sabrían contenirse dintre

DE VALENCIA Á BARCELONA.

PER MAR.

PER TERRA.

ANIMALIAS
SANITARIAS

—¡Alto! No pot entrar: t'è que fer quarentena.
—Y això?
—Vè de Valencia.

—¡Ah! ¿Vè de Valencia?
—Sí, sei yor.
—Vaji entrant, donchs; vaji entrant: tot hi cab.

dels límits de la prudència, del comediment y del respecte.

Y sabrían que Peral, ab tot y valer molt, no ha pogut fer lo qu'ells tal vegada s'imaginan, enganyats per l'acolorament.

Peral ha aplicat á la navegació submarina elements y recursos de la ciencia moderna, que li han permès perfeccionar un invent, qu' en al res paissos se perfecciona també, aplicantli idéntichs recursos y elements.

Pero aixís com aquí ho fem á só de tabals, allá ho fan á la calada, com han de ferse sempre aquestas cosas, que s' reacionan ab l' art de la guerra.

¿Fins á quin punt han arribat los francesos, los inglesos, los nor-americanos, hasta 'ls turchs que també 'ls turchs se dedican á la resolució del difícil problema? Aixó es lo que no se sab, porque no ho explican á ningú. Si alguna ventaja l gran, procuran tenirla ben amagada, reservantse treure'n partit lo dia que siga necessari valerse de aquestis medis extraordinaris. En la guerra, los cops amagats son los que produheixen tot l' efecte.

En cambi nosaltres hem anat seguint la construcció del submarí acompanyant a de un concert de bombo interminable: s han atribuit al projecte de Peral qualitats y efectes en los quals no ha pensat may lo m teix inventer, y al ferse las probas, interrompudas sovint, ara porque feya mala mar ara per un ó altre desperfecte, ha bastat que 'l submarí de nit, haja lograt acostarse á un barco, sense ser descubert per aquest, porque s digués:

—Vaja, está vist: ara 'l submarí pot disparar un torpedo y clavar aquest barco en l' ayre. De manera, que no hi ha al mon esquadra, per poderosa que siga, que s' atreveixi á arrimarse á las costas d' Espanya.

Y ab aquesta ilusió 'ns creyém ja la nació més poderosa de la terra, y tractantse de Peral, nos desmañém de gust, com 'quell fadrí sombreroer, que 'a tenir una basca al extremitat la mà de don Isaac, ó exclamém com aquella senyora que al veure 'l sortir a balco cridava:

—¡Que lo hagan almirante de una vez!

Nosaltres no 'ns oposém á que á l' home de ta-

lent, com ho es, sens dupte, en Peral, se 'l alenti y se li proporcionin tots los recursos que necessiti pera dur á bon terme ls seus projectes. En honra de la nació no volém de cap manera que 's reproduheixi 'l cas del pobre Monturiol.

Pero no siguém ilusos: no exagerém la importància de las cosas: guardemnos de desbordarnos ab tanta facilitat. Somiar truytas es m s fàcil que alimentarse de las truytas que 's somian.

De altra manera corrém un doble perill. Figúrinse que vé un dia en qu' Espanya ha de fer us del invent de Peral. pera retxassar á un enemich. Ja no 's tracta de simulacres ó de probas millor ó pitjor preparadas, sino que som al ball y hem de ballar.

En aquest cas, no m' atreveixo á pronosticar qué seria pitjor: que l' invent fracassés ó que realment produhís los efectes terribles que d' ell s' esperan.

Un fracàs seria una ilusió menos, y de ilusions n' hem perdudas tantas, que perdre'n una més ja no 'ns vindria de nou!

En cambi, una victoria, un triunfo, un éxit podria sernos fatal, dada la predisposició del nostre temperament fogós. Si avuy davant de una esperansa, per poch perdém lo sanderi, figúrinse demá, davant de la realitat, en quin estat quedaríam. Espanta considerar la existencia de tota una nació convertida en un manicomi.

P. DEL O.

LA MODA.

SONET.

Desde 'l trajo més rich y hermós de boda al més pobre y senzill d' aná á banyarse, per ridicul que siga, pot portarse mentres siga escullit d' última moda.

Lo curiós que pèl mon un quant temps roda, de la moda sovint sol atiparse, puig d' home veu las donas passejarse y aixó fins á cert punt no l' hi acomoda.

La moda es molt variable, es molt temible, y en ella tot ho conto prou possible haventhi qui l' hi agradi fer la mona.

Y no ho dich per las donas que van d' home, lo que temo es que un dia, estant de broma, la moda no m' obligui á anar de dona.

A. ROSSELL.

ALSAS Y BAIXAS.

[—¿No la coneixes aquesta? Es la Carolina.

—Quina Carolina?

—Aquella que primer va ser corista y després... Jo 'm creya que la coneixías. Si fins m' ha semblat que al passar somreyas, tot mirántela.

—Pues ni la coneix, ni n' havia sentit parlar en ma vida. ¿Es dona d' historia?

—Y llarga: més que la d' Espanya, de 'n La-fuente, aquella que no s' acaba may. La primera vegada que la vaig veure, va ser en un teatret del passeig de Gracia. 'S pot dir que llavors entrava al món. Era joveneta, fresca, ben formada, pos-ehia aquell no sé qué que atrau al home cap á la dona... y arrastra á la dona cap al abisme.

—¿Y ella 's va deixar arrastrar?

—Més fàcilment que altras. Era tan primeta,

tan vaporosa, tan lleugera! Una nit que feya d' àngel en no sé quina sarsuela, va volar al final de la funció.

—¿Está clar! Havent fet d' àngel, deuria aprofitar las alas ¿Y va alçar molt lo vol?

—Hasta l' altura d' un primer pis. Als pochos dias va sapiguerse tota la cosa. Un jove de bona posició y mala conducta, l' havia arrebatada al art de Talia, induhintla á convertirse en sacerdotisa de Venus, y cedintli un primer pis magnífich, transformat en deliciós niuhet d' amor. La Carolina vestia llavors com una princesa, passejava en carretel-la, lluhia joyas riquíssimas y no saludava á cap dels seus antichs admiradors.

—Es natural. ¿Podria, en la seva posició, tractarse ab uns pelacanyas com vosaltres?

—Donchs avants de que passés mitj any, vaig toparme ab ella un dia, y no sols va saludarme, sino que fins me va oferir la seva casa.

—¿Aquell primer pis tan luxós y espléndit?

—No; llavors ja vivia en un segón. Lo Tenorio s' havia ja cansat d' ella y ab molta sanch freda se l' havia tret de sobre.

—¿De sobre justament?

—O de sota ó d' allí ahont fos. Lo certus es que havian romput y que la Carolina no gastava ja tantas agallas. Tot ab tot, la seva situació era bastant acceptable. Vivia ab relativa abundancia, rodejada de comoditats y d' amichs, y no 's priva va de res. No lluhia tant com en la seva primera época; pero encare semblava una princesa... de segón pis.

—O com si diguessem, una senyora aygualida.

—Siga com vulga, la xicota se la campava guapament y cultivava bonas y profitosas relacions. Va passar temps, vaig pérdrela de vista, y al cap d' un any, torno á trobarla.

—¿Tan princesa com sempre?

—Una mica més enmatxucada. Va explicarme que un amich l' havia compromesa á fer un viatge, que al ser á París l' havia plantada y que per fi s' havia vist forsada á tornar á Barcelona. Vivia al Ensanche, en un ters pis, alegre, ple de llum y d' ayre, pero no tan luxós com l' anterior.

—¿Es dir que anava pujant?

—Sí; pujava. Pero á mida que anava amunt en la escala de las casas, corria avall en la escala de la bellesa. Per cada arrugueteta que li sortia, pujava un esg'ahó. En aquell ters pis va passarhi una pila de temps. Las sevas amistats havian sufert una renovació radicalíssima. A las levitas de panyo negre havian seguit los jaqués y las americanas de colors llampants. Potser tenia al seu voltant més expansió y més saragata, pero anava més escassa de diners. Ja no ensenyava aquells valiosos regalos d' altres temes: avants podia lluhir brillants y perlas finas; llavors s' havia de contentar ab modestas joyas de plaqué ó insignificants adornos de quincalla. En los seus dits no s' hi v'ya cap anell: en cambi sobre 'l seu front s' hi notav'n ja alguns cabells blanchs, signo fatal d' una juventut accidentada y crapulosa.

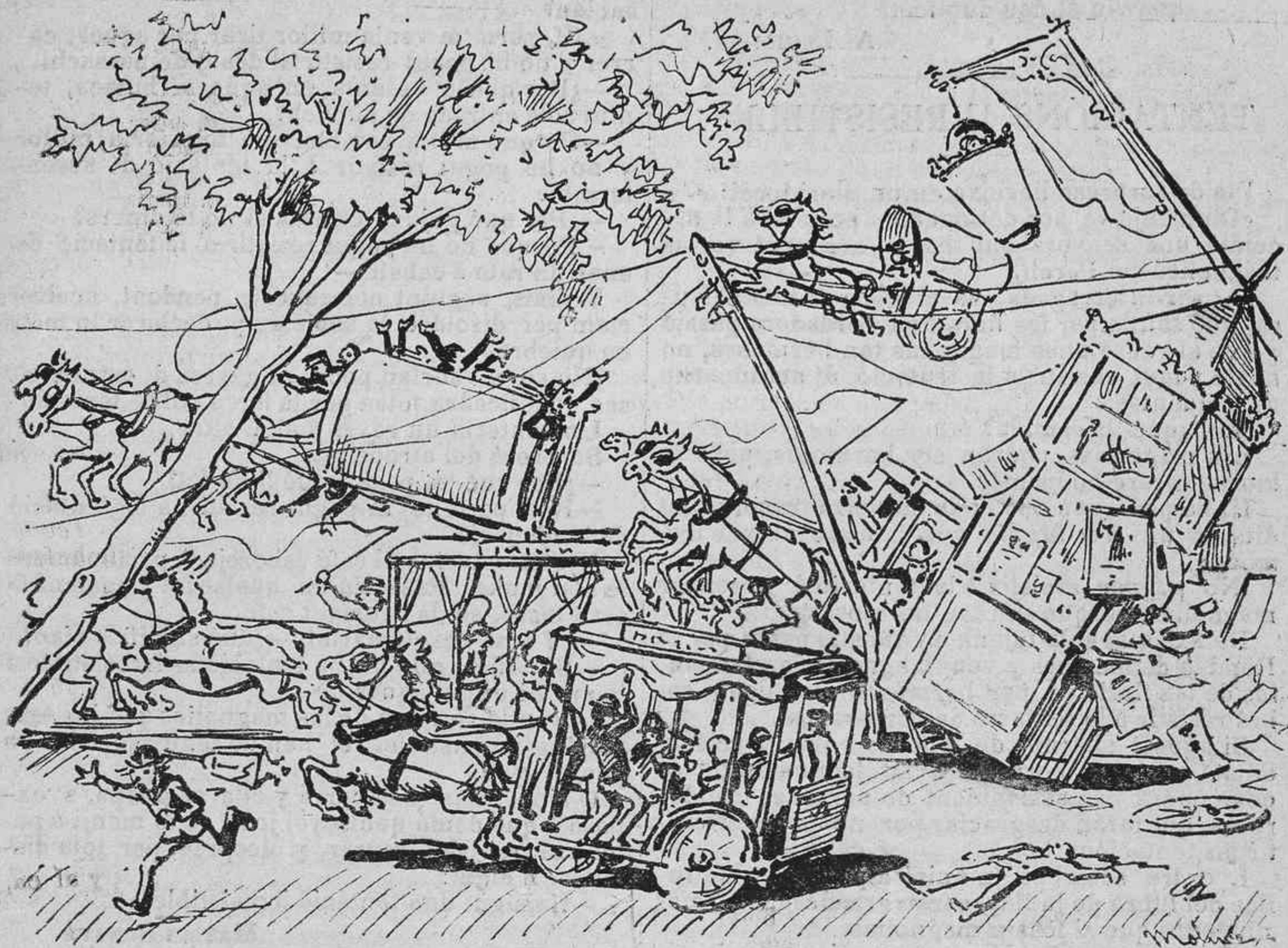
—¿Que li deyas tú aixó á n' ella?

—No; pero jo ho pensava y ella ho sentia. En fi, transcorregué més temps, los admiradors de la Carolina van anar desertant y un dia 's vejé sola, sense recursos y debent tres mesos de lloguer.

—¿Bonica situació per una ex princesa!

—Sortint del pas de la millor manera possible, va reduhir lo mobiliari y ab lo poch que li quedava del seu passat esplendor, va ficarse en una habitació més modesta.

BARCELONA A FINS DEL SIGLE XIX.

Espectacles diaris de tranvías, jardineras, tartanas y carrets, baix la paternal protecció del Excm. Ajuntament.

—¿Pis quart?

—Quart. Anava pujant... y baixant al mateix temps. Lo día que vaig anar á véurela, va ferme llástima. ¡Ab quina tristesa havia de recordar aquella dona los esplendorosos temps passats, los temps del primer pis y dels vestits de failly y moaré! A pesar d' aixó, la Carolina semblava viure tranquila y contenta. Encare feya una mica de goig, cantava com un rossinyol y sabia vestir-se ab elegancia ab quatre guinyapos y quatre cintas. Pero hasta 'l quart pis va acabárseli.

—¿Va pujar al colomar?

—Poch menos. Es dir, hi ha colomars que son més cómodos y alegres que la especie de sostre-mort ahont va anar á refugiarse. Era un quint pis ahont las goteras espatllavan las trenyinas y las trenyinas aturavan las goteras; fret al hivern, calent al istiu... é incómodo en tot temps del any.

—¿Devía semblar l' habitació d' un poeta!

—Pero no tenia res de poética. Quatre parets humidas, una finestra al nivell del enrajolat, un sostre baix, tan baix que era precis ajupirse per no rompres lo cap contra las vigas... y ja está descrita la seva dimora.

—¿Casta é pura?

—Casi per forza. La Carolina estava ja jubilada y havia de viure de las mallas qu' en altre temps havia llensat. Jo anava á véurela y á compadir-la, fins que un día vaig trobarme ab que l' aucellet havia volat.

—¿Més amunt?

—No vaig poder averiguarho, á pesar de las mèvas pesquissas...

—¿Es dir que t' has quedat sense sapiguer lo final de la seva campanya?

—No senyor: fa poch vaig tornar á véurela, en una casa de la Gran-vía; en un primer pis.

—¡Ah! ¿ha lograt referse? ¿En primer pis altra vegada? ..

—Estava fregant las rajolas: es la ajudanta de la minyona...

A. MARCH.

D. PROSPER.

Un corch.

¿No 'l coneixen á D. Prosper que viu al deu duplicat y senta plassa per tot, d' honrat á carta cabal?

Doncas á aquella minyona que tè, ja li deu un any de serveys, per solter passa, y á mí 'm consta qu' es casat, y per maltractar la dona lo varen divorciar.

¿No saben aquellas casas que tè al carrer del Mal pás? Donchs las va robar á un orfe que de pena 's va matar.

Y 'l mon infelís l' acata perque fa grans caritats, ¡dona un xavo á trenta pobres los dissaptes y dimars!

¿Coneixen are á D. Prosper
que viu al deu duplicat?

A. LLIMONER.

TENTACIONS IRRESISTIBLES.

Plè de sorpresa llegeixo en un diari local:

«Diumenjë va ser detinguda y portada á l' arca-
caldia una senyora que havia arrencat varias
magnolias del Parch.

»Al ser interrogada, va alegar per tota defen-
sa, que sentia per las flors una verdadera passió
y que al veure unas magnolias tan hermosas, no
havia pogut resistir á la tentació d' arrancarne
unas quantas.»

¡Eh! ¿qué 'ls sembla?

Las magnolias podran ser hermosas, pero la
teoria encare ho es més.

Hi ha personas que ab la mateixa tranquilitat
diuen un *Ave-Maria* que 'l disbarat més tre-
mendo.

¡No poguer resistir á la tentació d' arrencar
magnolias, porque son tan hermosas!

De fixo que si la fulana en qüestió passa per la
Rambla de las flors y veu magnolias en las tau-
las de las floristas, per hermosas que sigan, sa-
brá resistir á la tentació de comprarlas.

Si aquest sistema de defensa y justificació s'
admet en l' us corrent, aviat la humanitat se
compondrá exclussivament de personas cando-
rosas, que farán desgracias per no poder resis-
tir las tentacions.

L' ordre social se 'n anirá á passeig y las fu-
llas del llibre de la ley serán arrencadas ni més
ni menos que si fossin magnolias.

¿Quí será capás de castigar ni contenir si-
quiera 'ls abusos de las personas que delinquei-
xen per sistema, com se fuma per vici?

—¡Carreter!—li dirán á un qualsevol del gre-

mi:—¿per qué anéu contra direcció? ¿que no ho
sabiau?

—Sí, pero 'm venia millor tirar per aquest ca-
rrer y no hi pogut resistir al desitj de passarhi.

—¿Per qué s' assenta en aquesta butaca, te-
nint sóls entrada de públich?

—Perque m' ha semblat que hi estaria millor
y no he pogut resistir á la tentació d' assen-
tarmhi.

—¿Per qué puja al tranvía si no tèn diners?

—Perque no he pogut resistir á la tentació de
anar un rato á caball.—

Y aixís, seguint per aquesta pendent, acaba-
ríam per disoldre la societat y declarar lo mèn
en quiebra.

¡No se 'n veurían pocas ni gayres d' extranye-
sas justificadas totas per la irresistible tentació!

Un ventaria un revés á algú altre.

Sorpresa del atropellat.

—¿Per qué 'm pega? ¿qué li he fet?

—Res: pero no hi pogut resistir á la tentació
de bofetejarlo.—

Vostés estarían al café saborejant pacíficament
lo seu moka. Passaria un qualsevol y agafant la
sèva tassa, se 'ls beuria 'l café.

—¡Y ara!—exclamarían:—¿qué significa aixó?

—Significa que hi ha tentacions irresistibles:
jo ara hi tingut aquesta.—

Ja veu la senyora de las magnolias que las ten-
tacions irresistibles, s' han de tenir tancadas ab
pany y clau.

O sino, si la cosa corra y ella es guapa, s' ex-
posa á que demá qualsevol jove se la menji á pe-
tóns al mij del carrer, y desprèa, per tota dis-
culpa, li digui:

—Ha sigut una tentació irresistible.

MATIAS BONAFÉ.

¡EEEEEX!

Ja 'ls tenim de cos present
davant del Ajuntament.
En dos anys que 'ls han guardat,
per supuesto, s' han passat.

LO SOMBRERER.

AL DISTINGIT POETA M. RIUSEC.

Després que 'l vareig fiar
y 'l barret li vaig donar,
veig qu' ara de mí se 'n riu
y aixó fa que 'm desesperi,
y sa frescura m' alteri,
com hi ha mon, d' un modo viu.

Després que jo ab bona fe
li vareig doná á vosté
un barret, que sens apuros
venentlo així mal venut
al primer qu' hagués vingut
n' hauria tret quatre duros;

burlarse de mí ¡trapellal
fins publicarho en l' ESQUELLA
per fer més escarni meu...
Vaja que no cal que fassi,
que per més que s' escarrassi
no tindrà perdó de Déu.

¡Oh! y encare de Déu ray;
lo meu tampoch tindrà may,
puig li tinch de seguí 'ls passos
mal sigui hasta 'l fons del mar,
y quan lo pugui trobar
creguim que l' hi aixafa 'ls nassos.

Y aixís ab la penitencia
de son obrar sens consciencia,
pèl carrer riurá la gent,
si 'l veu alguna vegada
ab la cara embolicada
plena de pegats y ungüent.

¡Oh! sí, tremoli, tremoli,
cal que las botas s' esmoli
sols al veurem d' un tros lluny,
perque cregui, si l' agafo,
lo sombrero nou li aixafa
dintre 'l cap, d' un cop de puny.

Sols li resta una esperansa
per fugir de ma venjansa,
y es qu' al sombrero d' allí
enfront la mèva botiga
n' hi compri un y s' en riga
pagantli com va fè ab mí.

F. TIANA.

PERSONAS IMPRESIONABLES.

No 's necessita ser gayre observador ó tafaner,
perque en aixó de observar hi entra bastant la
tafaneria, pera poder apreciar lo carácter que
adorna, diguémo aixís, als nostres consem-
blants Per mica que s' hi fixin, veurán qu' es
una cosa molt divertida y fins instructiva.

Instructiva, perque observant los defectes dels
altres es de la manera que millor se corretjeixen
los propis. O sino fassan la proba y ja m' ho sa-
brán dir.

Las personas nerviosas solen ser las més im-
presionables.

Hi ha senyora d' aquestas que diuen que te-
nen nervis, que al presenciar l' accident més in-

significant, li agafa mitja dotsena de bascas l' una
darrera de l' altre

Veuen una criatura un poch abocada en un
balcó, donchs los impresionables no poden pas-
sarse sense deixar anar un ay! terrorífich qu'
espanta á la criatura, fentli perdre l' equilibri, y
llavoras es quan cau dalt-á-baix.

Se troban per casualitat ab lo carretó dels gos-
sos, y al veure tirar lo llas á algun paté, 'ls ve un
cubrimient de cor y 's deixan anar sobre 'l primer
que passa.

Van pèl carrer y 's topan ab qualsevol tran-
seunt que se 'ls mira ab alguna insistencia,
donchs ells, ab aquella imaginació que Deu los
ha donat, ja creuen sentirse la fredor mortal de
la punyalada que 'ls ha assestat lo transeunt, que
resulta 'l sér més inofensiu de la terra.

A las personas impresionables los hi está ve-
dat llegir la secció de noticias dels periódichs,
perque al trobarse ab algun assassinat ó algun
suicidi, se 'ls comensa á abultar tan extraordina-
riament lo que han llegit, que cuydan tornarse
bojos.

Llegeixen, per exemple:

«Ahir morí en aquesta capital nostre particu-
lar amich lo conseqüent llauner don Fulano de
Tal. víctima de una llarga y penosa malaltia que
l' ha baixat al sepulcre. ¡Sigali lleugera la llauna!»

L' impresionable, després de haver passat los
ulls per la antecedent gacetilla, lo primer que fa
es clavar la vista en qua'sevol objecte, dispo-
santse á la meditació, y 's dona á pensar quina
haurá sigut la enfermetat que ha abolit al conse-
qüent llauner.

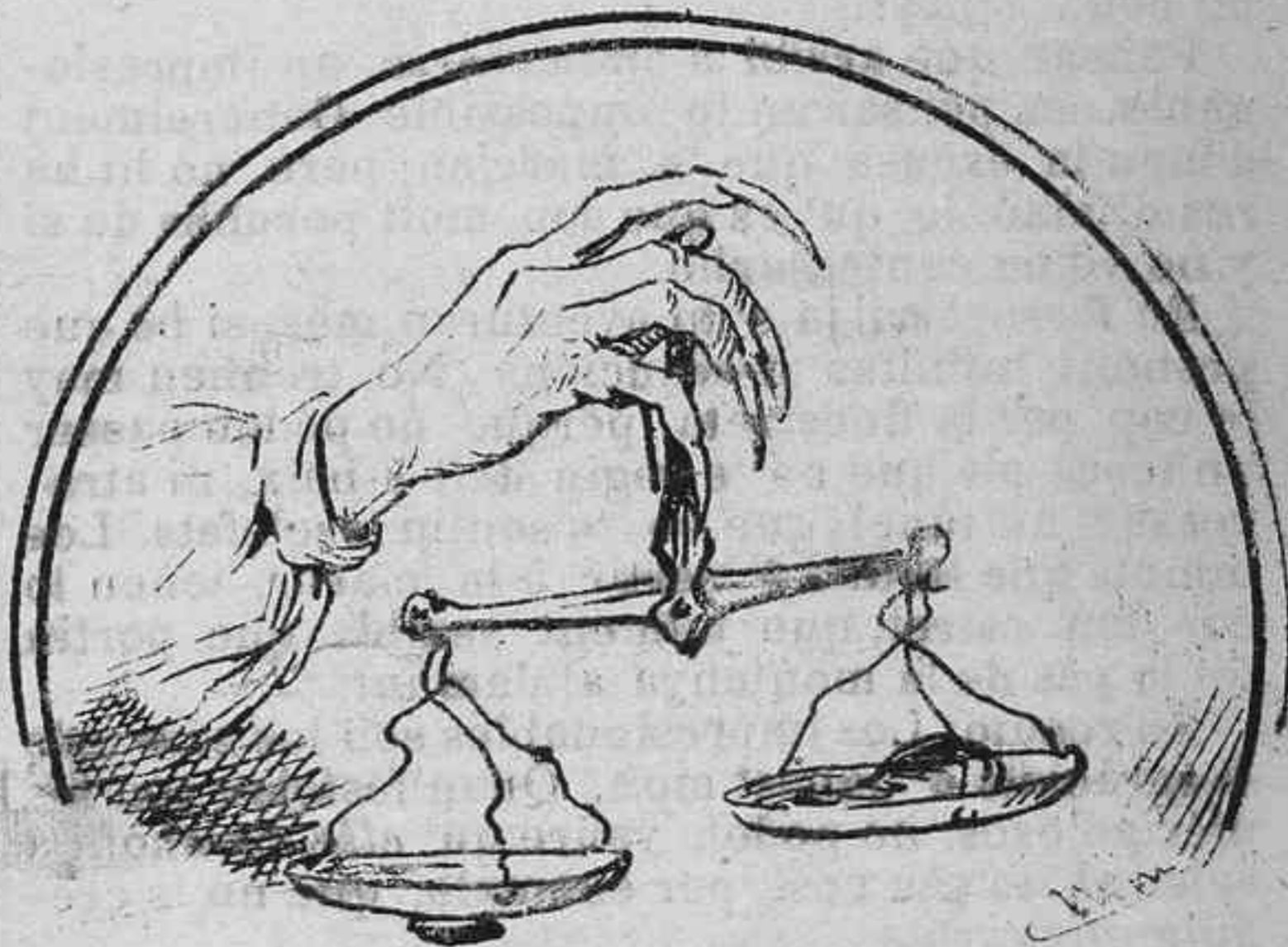
Si per casualitat en aquells moments li fa mal
lo coll, *verbi gratia*, 's convens de que 'l llauner
no ha pogut morir d' altra cosa que d' anginas.
Si t' el cap pesat, ha mort de un atach cerebral.
Si li fa mal lo costat, ha mort de una pulmonia.

Y meditant sobre aquests mals s' impresiona
tan vivament, que ja 's veu fent companyia al
celebrat fabricant d' embuts.

¿Anar ells al teatro?... ¡May! Son tant sensi-
bles, que á la vista de qualsevol drama llagrimós
's trastornan de mala manera.

Que la dama jove explica las sevas penas y diu
qu' ella estima «més que la vida» á un donzell

LAS BALANSAS DELS MERCATS.

Una lliura té nou unes.
un' unsa fa mitj argens.
¡y l' autoritat, tranquila!
¡y 'ls compradors, tan pacients!

ardit y valerós; pero que 'l seu pare s'oposa á aquests amors y per aixó la tè tancada en una torre frèda, humida y plena de ratas, donchs l' impresionable, especialment si es dona, ja li sembla que 's troba al lloch de la dama, y com ella plora amarga y copiosament.

Que 'l galán, que ha comprat á l' escarceller, penetra en la torre y tè lloch una escena d' aquellas en que ell exclama, abraçat á la dama:

«Fins las murallas més fortes cauhen á impuls del amor!»

l' impresionable llenca llègri-mas de ternura davant del amor triu-fant.

Que 'ls sorprén 'l pare, que deixa anar un «Reira de bet sentada!» á l' impresionable se li posan los cabells de punta.

Que 'l barba y 'l galán se treuhen las espasas, després de insultarse mutuament, semi-desmay del impresionable.

Que 'l barba cau atravessat de part á part, desmay cumplert.

Que 'l galán, per fugir dels soldats del pare de la dama, qu' entran atropelladament á la escena, 's tira dalt á-baix de una finestra, primera extremitat del impresionable.

Que un dels soldats mira per la finestra y diu que 'l galán ha quedat aplastat contra 'l fossó, segona extremitat.

Que la dama diu que ja no li queda res en aquest mon: ni l' amor de pare, ni l' amor del seu estimat, y qu' en conseqüència fa saber á tothom que 's va á matar y efectivament se mata, extremitat final y enrampament del impresionable.

Y lo que li passa al teatro, li passa en molts altres llochs.

No parlém dels toros, perque no més de anomenarlos ja li vè tremolor. ¿Y del Circo Equèstre? Menos.

Las personas impresionables no s' aturan may á contemplar cap casa en construcció. Podria caure algun paleta de la bastida, ells no volen exposarse á sofrir un tropell.

En la época en que s' espurgan los arbres, se veuhen en la impossibilitat de passar per la Rambla. ¡Si á algún d' aquells homes 'ls hi rellisqués un peul... ¡Ay!!

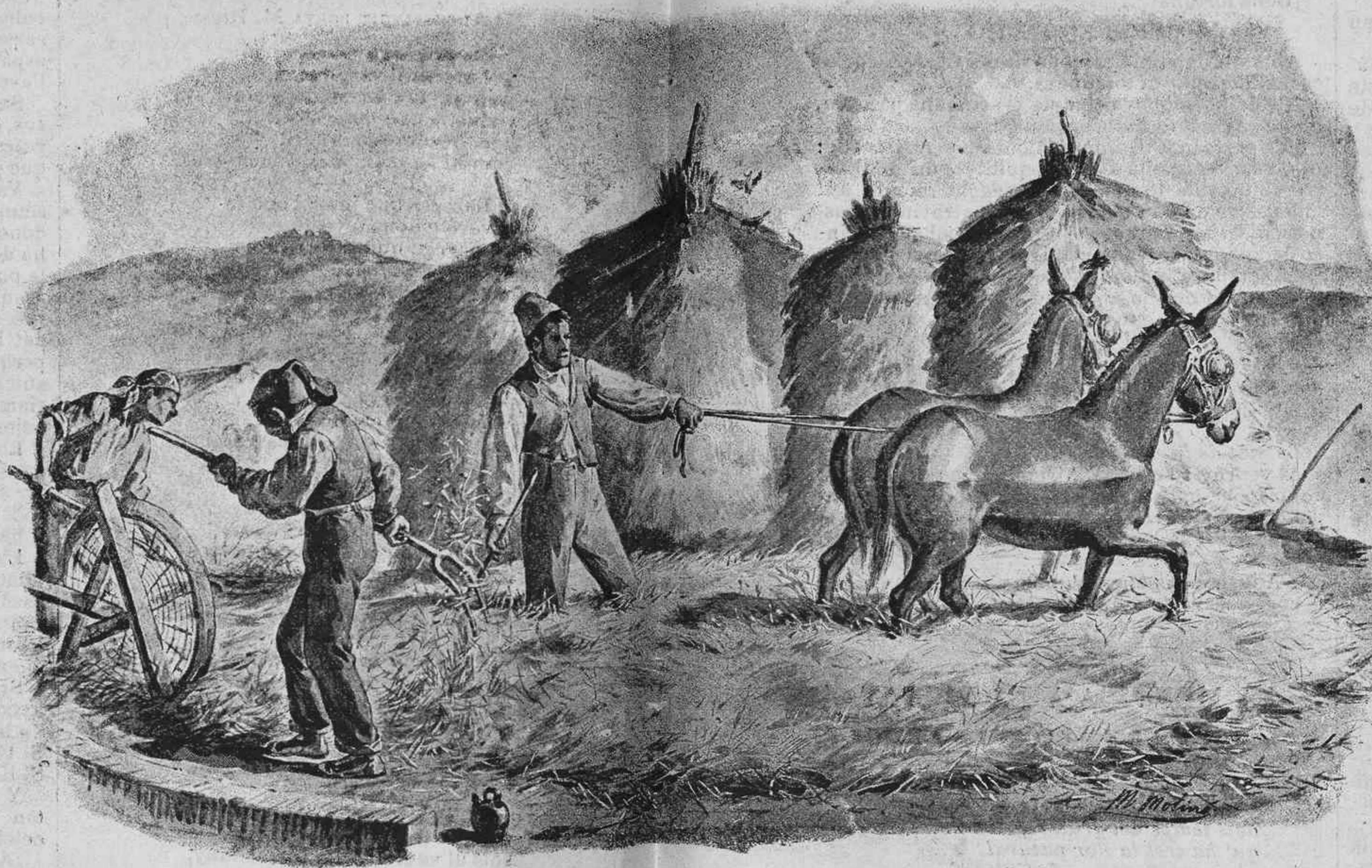
Pensar que arribi á embarcarse un impresionable, es pensar en lo imposible. Generalment donan la excusa que 's marejan; pero no hi ha res d' aixó: lo qu' es que son molt poruchs de sí y no volen confessarho.

En ferrocarril ja s' hi aventuran més, si bè que prenent infinitas precaucions. No treuhen may lo cap per la finestra, perque no poden passar un terra-plé que no 's vegin dalt á-baix, ni atravessar un túnel que no 's sentin esclafats. Los minuts que tardan á sortir á la claror, tenen lo cor tan estret, que talment sembla que portin tot lo pés de la montanya al damunt.

En resúm. Los impresionables son los sèrs més desgraciats d' aquest mon. Quan festejan son los més gelosos: no poden veure qu' ella enraioni á solas ab lo seu cosí, per exemple, que no 's creuin enganyats.

Re 'ls causa bona impresió. A la més petita bolba que troban en la sopa, ja se 'ls figura que la criada 'ls vol envenenar ab caps de mistó, á fi de robarlos.

AL CAMP. (Dibuix de M. Moliné.)

Lo batre.

Si á la nit senten lo més petit soroll, surten esglayats al balcó á cridar ¡lladres! y esbalotar tot lo barri.

No poden pendre banys de impresió, perque ja 'n tenen prou y massa ab las sèvas.

L' altre dia 'm deya un senyor impresionable:

—Li asseguro que passo molts mals ratos ab aquest gènit viu que Dèu m' ha donat. ¿Creuria que cada cap de mes quan vè l' amo á cobrar-me 'l lloguer del pis lo rebo tremolant com la fulla al arbre?

—¿Per qué?—li vaig preguntar.

—Perque 'm mira de una manera que sempre 'm sembla que va á treure's l' estoch del bastó que porta, per atravessarme de una estocada, si per desgracia algun dia li endossés qualsevol moneda falsa.

—¿Y n' hi ha dada may cap?

—¿D' estocada?

—No, de moneda falsa.

—No, senyor, tant que per evitarho fa temps que vaig pendre una resolució salvadora: no 'l pago.

JUST ALEIX.

tori van fent lo gasto, en tant que 's pre-
paran los estrenos anunciats.

Entre 'ls quals, á més del *Chaleco blanco* prenda tant propia del istiu y que segons sembla 'ls sastres del Tivoli no acaban may d' enllestirla, s' hi contan *Los Nuestros*, *La baraja francesa*, *El Arca de Noé* y alguna altra.

Crech que una ó altra de aquestas produccions serà posada en escena avants de fi de mes, tenint en compte aquell refrán:—«Qui no bat pèl juliol, no bat quan vol.»

NOVEDATS.

Las tres cruces.

Quan vaig llegir aquest títol en lo cartell, se 'm va figurar veure la cima del Calvari. Y no sé perqué 'l cor me deya que hi hauria sacrifici.

Una renyina d' enamorats quan no es molt justificada y no ofereix certas condicions, es cosa que interessa ben poch al que no es de la familia. En las *Tres cruces*, los enamorats que renyeixen son tres parellas. Es una verdadera epidemia de puntillos y piques.

Los personajés s' excitan sense cómvá ni cóm costa, y després de dir molts versos, alguns d' ells brillants y ben contornejats, quan lo poeta está cansat d' escriure ratllas curtas, los obliga á fer las paus, y s' arman tres casaments á la vegada. De aquí vè 'l títol de *Las tres cruces*.

Comedia de tarifa vella, sense anàlisis de passions, sense determinació de tipos, sense pintura de costums. l' autor senyor Herranz se refia sols dels discreteigs y galanuras del llenguatge pera salvar la producció. Aquesta produhí escàs efecte y no pogué satisfacer al públich, com no 'l satisfará may un plat compost d' escassa sustancia nutritiva y molta salsa.

Las tres cruces: tres de l' autor y una que n' hi fá 'l públich son quatre.

ENIGMA.

Al pis sobre del mèu hi ha un matrimoni.

Ell lleig com un dimoni,
que sense cap rahó
á la pobra muller clava tacó.

En cambi cada nit
Ella 'l besa amorós essent al llit.

Al pis de sòta hi viu marit y molla.

Allí es de grills un' olla,
y encare ell no se 'n va
hi entra un oncle, un cosí y un capellá,
y per ferla contenta
lo seu marit treballa y 's reventa.

Misteris son aquests del organisme,
perque 'l cor de la dona es un abisme.

FOLLET.

TIVOLI.

Cada nit varia la funció y las obras del reper-

Dillúns s' efectuá la funció de honor á beneficio del Sr. Sánchez Pérez, autor de *El primer choque*.

Lo teatro estava brillantment concorregut y 'l Sr. Sánchez Pérez sigué objecte de afectuosas demostracions al final de tots los actes.

Aplausos en gran y alguns regalos preciosos demostraren al apreciable escriptor, que Barcelona ha sabut fer justicia á sos mèrits.

CATALUNYA.

La companyia Franceschini continua presentant las obras del repertori austriach, ab aquelles bulla y animació propias dels que no tenint cap artista de primera forsa pera sostenirse, han de apelar forsosament al recurs suprém de posarhi tots lo coll.

Y 'ls franceschins y més especialment ellas, hi posan no sols lo coll, sino fins las pantorrillas.

Un viaggio in Affrica es una opereta de Suppé que la mateixa companyia havia donat á conèixer en lo *Teatro Principal* l' altra vegada que havia estat la companyia á Barcelona.

L' argument versa sobre una herencia que ha de percibir una minyona ab tal qu' estiga casada

al cumplir sa major edat, y que no sentho fingeix tenir marit, donant lloch aqueixa situació especial a un gran número d'escenas picarescas.

L'acció passa en Lo Cairo é intervenen en ella molts tipus orientals.

L'excusa per escriure animadas pessas de música no está mal trobada. Se destaca en l'acte primer un gran concertant, de un efecte ple de novetat. En lo segon un hermós duo de tiple y tenor y una aria de tenor cómic, qu'expressá molt bé, no dich cantá, perque no té veu, lo senyor Grossi. Lo tercer acte es lo més fluix, com sol succehir casi sempre en aqueixa classe de produccions.

Participaren dels aplausos del públich las senyoras Ferrara y Morrotto y 'ls Srs. Sadini, Grossi y Principi.

Los coros se portaren bé; y tots los personatges vestiren trajos brillants y de molt efecte.

Y á continuació 's posá la famosa *D.ª Juanita*, l'opereta més garbosa del repertori.

La mateixa companyia siguié qui la doná á conèixer per primera vegada al públich de Barcelona, represen antla una infinitat de vegadas. Llavors contava la companyia ab lo concurs directe de la Sra. Franceschini, un *jamón dols* que 'l públich se 'n llepava 'ls bigotis. Avuy la indicada senyora ha abdicat en las Sras Morrotto y Penotti, las quals alternan en la interpretació de la protagonista, reservantse la Franceschini la direcció escénica.

L'interpretació, bulliciosa y animada com sempre, adoleix de la falta de aquella figura que tant de reals li donava.

Pero aixís y tot l'obra resulta, y ó molt m'enganyo ó será l'èxit de la temporada.

Suppé estigué inspirat al escriurela. Los motius brillants se succeheixen sense esforços, y ab una fuga extraordinaria: *D.ª Juanita* es una verdadera orgia musical.

Apart dels artistes ja coneguts, debutaren la Srta. Coliva, qu' es un cotoliu de pochs anys, bonica figura y escassas facultats y 'l tenor Giovannini que 's féu aplaudir en lo paper de don Riego.

Fins ara las representacions de l'obra mestra de Suppé se contan per plens.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

La novetat de aquest teatro será, sens dupte, la representació de *Gli amanti di Teruel*, anunciada per ahir dijous, y que, per consegüent, será objecte de capítul especial la próxima semana.

Segons tinch entés la empresa ha fet pintar decoracions a propòsit y construhir trajos adequats, seguint los figuríns del intel·ligent artista Sr. Labarta.

Interinament han fet lo gasto las produccions més aplaudidas del repertori: *Ernani*, *Rigoletto*, *Norma*, *Poliuto* y *L' Africana*.

Per lo tant, no 'ns queda avuy res que ressenyar; á no ser lo ja conegut ball *Las Odaliscas*, ab que la primera parella *Micheluci-Ortega* y 'l cos de ball amenisan y reforsan las funcions.

CALVO Y VICO.

Se prepara una nova tentativa para reanimar aquest teatro, haventlo prèes pèl seu compte una companyia cómic-lírica y un numerós cos de ball baix la direcció de Eduardo Torres.

Entre 'ls artistes que componen la companyia,

hi figuran las Sras. Sendra, Seuba y Moreno y 'ls Srs. Navarro, Roca, Ballina, Vendrell y Adron. ¡Bona fortuna!

CIRCO EQUESTRE.

Ab tants debuts la companyia del Circo Alegria, casi s' ha renovat totalment.

Als de que donava compte la senmana passada, han de agregars hi 'ls següents:

Las germanas Gontard, Louise, y Antoinette: la primera executa difícils equilibris en lo fil ferro ab notable limpiesa, y la segona monta á l'alta escola ab una elegancia y un atreviment pasmosos. Especialment quan fa fer al caball lo brinco de moltó se 'n emporta 'ls aplausos del públich.

La familia Frediani 's dedica á treballis acrobáticos que si no son nous, no per aixó son menos difícils, sorprenent per la seguretat ab que 'ls realisan.

Los salmantins son set joves que tocan algunas pessas ab ocarinas, ab notable ajust, veyentse molt aplaudits.

Le mot de la fin.

Al veure al arriscat Airich fent equilibris dalt del trapezi, aguantantse sols ab lo cap, y baixant pèl fil-ferro inclinat de la mateixa manera, ab la closca sobre la barra, digué un periodista amich mèu:

—Aquest artista m' es molt simpátich, perque fa com nosaltres: *traballa ab lo cap.*

N. N. N.

LA MENTIDA Y LA VRITAT Ó LA GESTA DEL COMPTE ARNOLT.

ROMANÇ.

(*Traball mèu, original, dels temps del gran rey En Pere; qu' ha tret la flor natural, als jochs florals... de Culera.*)

I.

Lo compte Arnold cavalcava, dalt de un poltre enjovellat ab cascavells é antiqüeles d' or é argent, llaune é aram (1).

A fer la guerra marxava; já fer la guerra als alarbs que vils, roïns, fellóns com feres tot ho havien saquejat! (2)

¡Adèu Castell de mos pares! ¡bona comptesa, adèu siau! ¡fins qu' ab vos torne á romandre guardáume fidelitat! (3)

(1) Qu' es lo que fan 'ls gitanos quan volen vendre 'l bestiar y ab sellas y campanetas tapan las nafras y 'ls blaus.

(2) Esquilant de pas la llana dels seus súbdits, ab l' afany d' omplirne sis coxineras y durlas al gran Sultá.

(3) Y al sentí aixó la comptesa, l' hi feya que sí ab lo cap, mentre un patje al seu darrera li tocava 'l... *ratoplam!*

HIGIENE Y ELEGANCIA.

AVANTS DEL BANY.

DESPRÉS DE BANYARSE.

—¿Qué pensaría en Carlos si ara 'm vejès?

—Arreglémnos bè, que si ara al sortir trobava en Carlos...

Lo brau compte ja 's perdía
lluny del lluny, en mitj d' afraus
é conmogut agitava
per l' adèu son mantell blanc. (4)

S' enardía lo brau poltro
ohint los tambors marciais,
é renillava frenétich
crident l' hora del combat. (5)

(4) Que no era pas altra cosa
que 'l mocador de mocar
tot plé d' humitats y tacas
puig estava costipat.

(5) Quan no aixecava la quia

Aprés lo compte marxaven
forçuts maynaders, cantant
ab veu compassada é ronca
gestes dels antepassats. (6)

II.

—¡Via fora! que ja 'l guayta
n' ha vist muslims al davant,

y moderant lo sèu pas
deixava caure fumosa...
¡la llevadura dels camps!!

(6) O sigan deu tabernacles
bruts de pols y morts de fam
cantant el rata primero
y acompanyantse ab las mans.

deya cridant lo bon compte,
¡Homens de lluyta! ¡¡Firáml! (7)

Los braus maynaders corrien
per totes parts, d' açí enllá
tronxant ab coltells é espases
los caps de vint mil alarbs. (8)

III.

—Comptesa ¡la muller mia!...
Ja 'n som açí, ¡ja hem guanyat!
—Benvingut sia 'l brau compte...
¡vos som fidel com avants! (9)

Per la poesia y les notes

M. RIUSEC.

Los de Madrit están d' enhorabona: los aconteixements extraordinaris se succeheixen, s' estalonan, s' atropellan.

O sino, vajan contant:

En menos de quinze días, cau en Sagasta, puja en Cánovas, arriba en Peral y donan garrot á la Higinia Balaguer.

La vida madrilenya ab tals aconteixements cobra tot l' aspecte de una producció de gran espectacle, posada en escena ab tot l' aparato que son interessant argument requereix. L' últim acte, ó siga l' execució de la infortunada Higinia, ha sigut de una emoció colossal.

Més de 50,000 personas van anar á presenciar l' espectacle, entre ellas la novelista Pardo Bazán. Va haverhi empentas, corredissas y cargas de caballería. Ja veuen: no pct demanarse més.

..

Un detall.

Lo corresponsal A del *Diari de Barcelona* reclama que l' execució de las sentencias de mort s' efectuhi á porta tancada.

Prenguin nota de aquest fet.

Y quedi consignat que 'ls partidaris de l' exemplaritat de la pena capital ja comensan á donarse vergonya de instalar lo patibul á la llum del sol.

Síntoma significatiu.

..

No 'ls entretindrè ab detalls sobre la tragedia madrilenya. Los periódichs de aquella vila 'n van pléns y 'ls de Barcelona, per no ser menos, copian tot lo que diu sobre l' assumpto la prempsa cortesana.

Per ells sabém quantas pulsacions tenia la reo, quantas vegadas ha plorat, quantas ha rigut, lo que ha begut, lo que ha menjat, los caramellos que va xuclar desde la sèva entrada en capella, fins á la sèva sortida, camí del cadafalch.

Tambè 'ns dona compte un per un dels con-

(7) Y acompanyant sas paraulas ab l' exemple. encoratjat espolejava 'l brau poltro y 's col·locava al .. detrás!

(8) Grochs y pàlits com la cera pléns de por, tots esbarats, fugint á la desbandada van tocá 'l dos repicat.

(9) Y 'l patje que aixó escoltava diuen que anava cantant:
—Comte Arnold t' has dit fins ara...
¡Corneli d' ara endavant.

sols que han procurat proporcionarli 'ls germans de la Pau y la Caritat.

Y ab perdó de dits germans.

Los sèva estancia en la capella es molt laudable si no 'ls guía altre sentiment que 'l de aliviar la angustiosa situació del infelís condemnat á mort.

Pero es de creure que ademés hi anirán perveure de prop las emocións del reo, y experimentar sensacións fortas.

En qual cas ja no mereixen lo nom que ostentan de germans de la Pau y la Caritat, sino 'l de germans de la Pau y la *Curiositat*.

La senmana passada sigué de gran profit per l' Ajuntament de Barcelona.

Dimars se comensala sessió ab la lectura del acta, y al ser á aprobarla, s' aixeca, per no haverhi prou número.

Dijous s' intenta una nova sessió y no s' efectúa, per haverse convocat com de segona convocatoria, sent aixís que devia haverse donat lo carácter d' extraordinaria.

—Ho deixarém per dissapte—diuen los regidors. Y 'l dissapte se suspen la sessió per falta de personal.

Es lo joch de serra-la-vella.

Los dillúns per sos difunts la vella no fila. Lo dimars per sos passats la vella no fila. Lo dimecres per cullir nespras la vella no fila. Lo dijous, com tè 'ls dits nous, la vella no fila. Lo divendres, com tè 'ls dits tendres, la vella no fila. Lo dissapte cuyna y pasta, y la vella no fila.

¿Y 'l diumenje?

Lo diumenje filaría; pero no n' es día.

L' Ajuntament de Barcelona es com la vella. Ja fa temps que no fila.

Si la noticia 's confirma, produhirá gran sensació á Barcelona.

Se diu que 'l Sr. Mañé y Flaquer deixa la direcció del *Diari de 'n Brusi*.

Ara sols falta saber si al retirarse del *Diari*, se retira també del periodisme.

Y un' altra cosa encare: si al retirarse del periodisme cremará aquell calaix de retalls, que constituheixen lo sèu arsenal, sempre que tracta de pintar las inconseqüencias dels homes públichs.

De totes maneres, la retirada del Sr. Mañé sería molt sentida.

Tant més quan se li senyala per successor á D. Ceferino Suárez Bravo, vingut de Madrit y per lo tant molt poch coneixedor de Barcelona.

Lo Sr. Suárez Bravo es un escriptor molt incissiu... una especie de demagogo blanch, molt propéns á donar dentelladas á tort y á dret.

Y no sè fins á quin punt se 'ls assentarà bè l' istil del Sr. Suárez Bravo als apassionats del *Diari de Barcelona*. Fa poch publicava un article en vers, y alguns van queixarse de que 'l xocolate se 'ls havia quedat al pap. Veritat es que 'ls versos del senyor Suárez Bravo eran molt poch digeribles.

Lo primer que ha fet lo Sr. González Solesio al pende possessió del govern de la provincia, ha sigut prohibir lo burro en cafés, cervecerías y altres establiments per l' istil.

Un jugador, que ha pres molt á mal la prohibició 'm deya aquest dia:

—Ja 's coneix que manan los conservadors. ¿Saben per qué no deixan fé 'l burro? Perque no volen que ningú 'ls fassa la competencia.

L' Ajuntament de Vinaroz ha acordat dedicar un carrer al arquebisbe Costa y Borrás, fill de aquella població.

Y á propòsit de aqueix prelat, aquí va una anécdota.

Quan era bisbe de Barcelona solía girar la visita pastoral fins als pobles més arreconats de la diócesis, y per tot arréu dirigia senzillas pláticas á son remat espiritual.

Per cert qu' en los poblets rural solía emplear en ellas lo llenguatge matern; pero per més esforços que feu, lo bisbe Costa y Borrás, may pogué deixar son accent valenciá.

De manera que un dia que sermonejava á las *Hijas de María* de no sè quín poble, digué.

—Convé que les Filles de María sien sempre ben recataes, pues les chiques recataes pareixen bè.

Inútil dir que las *Hijas de María* van tornarse rojas fins al blanch dels ulls.

Noticias artísticas:

Lo jove pintor D Ramón Casas acaba de ser nombrat membre de la societat de Bellas Arts de Fransa per son hermós quadro exposat en lo Nou Saló. Aquesta distinció que li ha sigut re-

mesa pèl famós Meissonnier, equival á una medalla d' honor.

L' obra que ha merescut tan elevada recompensa es aquell retrato de senyoreta que tinguerem ocasió de admirar en l' última Exposició París, celebrada en desembre del any passat.

Agregui 'l Sr. Casas la nostra enhorabona á la que li han adelantat ab tal motiu sos amichs y admiradors.

En lo Saló París hi ha aquesta senmana un grupo escultórich, degut al jove pensionat senyor Parera. Es una obra notable. Representa un manyá rebent, al venir de la feyna, un petó de la seva filla. Se titula: *Lo premi del treball*, y es, en veritat, un premi que con mou aquella carícia de la débil nena al robust autor de sos días, que per ella llen sa ab gust la suor de son front.

L' assumpto es ben comprès y está impregnat de aquell sentiment íntim de familia, que arriba al cort L' execució també notable per l' elegancia y 'l vigor de las figuras, indica 'ls grans progressos del jove pensionat, á qui ja en l' Exposició del Parch, tinguerem ocasió de admirar, anunciant las grans condicions que l' adornan.

Es un espectacle que xoca, veure un municipal á l' entrada del carrer de Jaume I, pasejantse amunt y avall, davant de l' entarugat de nou sistema, que per fer la proba va cons ruirse allí, y que á pesar del poch temps que conta ja s' está desfent.

Lo municipal está allí de punt per evitar que

LA NOSTRA GENT. (Dibuixos de Mariano Foix).

—Vosté ha de haver menjat alguna cosa forta...
—No, senyor; no hi menjat sino set dotzenas de car-sols, ab all y oli, y un parellot de bitxos.

—Fem lo distret, perque sino potser s' aturaria y 'm par-laria d' aquell ditxós comptet...

BELLESA ARTIFICIAL.

Vista al teatro, ab los gemelos, es guapíssima la Clara; pero ¡qué n' ha empleat d' horas per arreglá aquella cara!

la quitxalla se 'n emporti 'ls tarugos despresos. De manera, que pèls efectes que produheix, aquell municipal, més que un dependent de l' autoritat, sembla un pot d' aygua cuyt.

Invents nous.

Un alemany ha trobat la manera de convertir la fusta en pá.

¡Miracles de la química!

La fusta conté una gran quantitat de celulosa y la celulosa pot servir perfectament pera l' alimentació humana; de manera que tractant químicament la fusta, la palla y una porció més de substancies vegetals se pot fabricar un pá de primera. Aixís al menos ho assegura l' inventor de aquesta nova trafica.

Ningú estarà més ben servit que 'ls fusters. Ells sí que podran dir que sempre tenen lo pá á casa.

—Mira, noy—dirá la mestressa al aprenent—si vols esmorsar tállat tú mateix un cap de tauló, porta'l al laboratori químic y que te 'n fassan un llonguet.

Un altre invent curiós se deu á un industrial dels Estats Units y consisteix en la fabricació de calsat de senyora fet de p. per.

Lo paper está destinat á desempenyar un paper importantíssim en la vida moderna. Ja se n feyan rodas de w gó de ferro carril. Ara fentsen calsat de senyora, molt cómodo y elegant, segons diuhen, lo paper pujará de categoria.

Pero es faci que succeheixin casos del tenor següent:

—Senyoreta—dirá un amant desdenyat—havent cessat entre no-alres las relacions que sosteníam, vinch á suplicarli que se serveixi tornar-me las cartas que i havia dirigit.

Y la senyora responderá:

—Ho sento molt; pero ha fet tart. De las cartas de vosté me 'n he fet fer aqueixas botas.

En lo llach del Parch s' hi está construhint un islot rodejat de una barana de ferro, pera co'ocarhi un caimón.

En miy de l' opinió pública de Barcelona, ja fa temps que hi existeix també un islot habitat per un altre caimán paillut que 's distingeix per las llágrimas de cocodrilo que llansa.

Ja veuran com Barcelona, ab lo temps, vindrá á ser la terra de las grans curiositats.

Als amos de botiga que tingan la vela á menos de dos metros d' altura s' ha acordat imposarlos la multa de 25 pessetas.

Las 25 pessetas de la multa deurían invertirse en una cosa: en indemnisar als transeunts dels barrets que s' hi aixafan.

De aquesta manera 'ls que tinguessen lo barret vell, trobarían la manera de poderse'n comprar un de nou.

En presencia del arcalde y alguns regidors s' han fet las probas dels aparatos pera la desinfecció, adquirits fa poch pel municipi.

A pesar de tot, las verdaderas probas desinfectadoras se reserva ferlas lo vehinat de Barcelona 'l primer dia qu' ensaji 'l sufragi universal.

A Figueras s' ha posat una carniceria, en la qual s' expén carn de caball á preus baratíssims. Hi ha qui intenta probar aquesta nova industria á Barcelona; pero á mí sols al pensarhi se 'm posa la pell de gallina.

Perque 'ls nostres carnicers, á jutjar per lo bé que 'ns serveixen, serían capassos de vendre'ns trossos de caball de pintor.

Purullena es un poble de la provincia de Granada, ahont lo mestre, cansat de esperar que li paguessen los atrassos, sense conseguirho, s' ha posat á vendre mistos p. ls carrers.

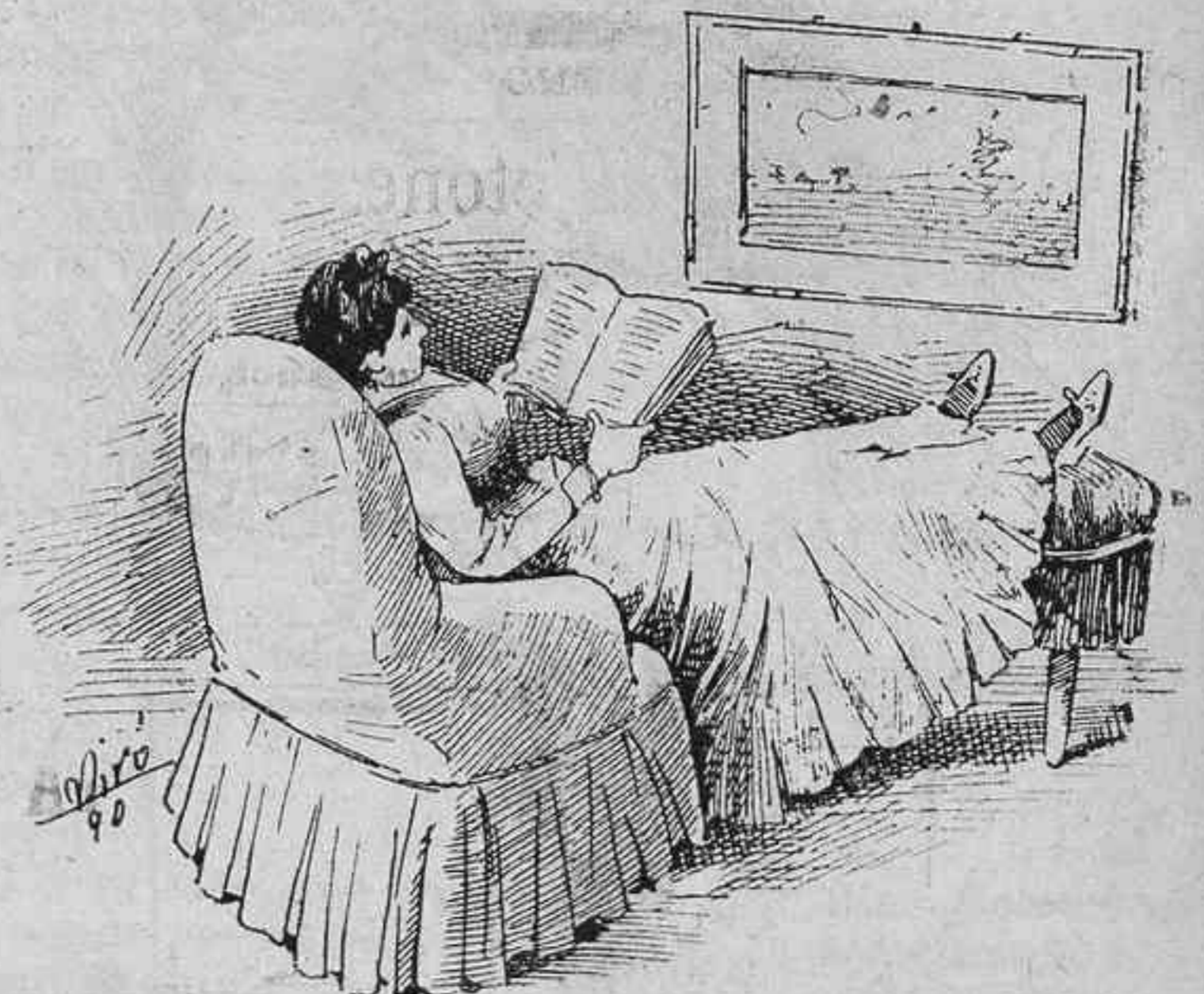
Ensenyar á la quitxalla ó vendre capsas de mistos tot vé á ser lo mateix.

Tot es contribuir á la difusió de las llums.

Sembla que han surgit algunas dificultats pera

(Continúa á la página 480.)

LA SENYORA DEL EMPLEAT.

Mentres ell, á la oficina, fuma ó passa 'l temps dormit, ella, desde casa seva, procura ajudá al marit.

LOPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, num. 20, BARCELONA.

OBRAS DE

La muerte en el antiguo Egipto.	Un tomo en 4.º	Ptas. 3
Sesostris.	» »	» 2
La vida en el celeste imperio.	» en 8.º	» 4
L' Alguer. (Un poble catalá d' Italia).	» »	» 3
La poesía catalana á Sardenya.	» »	» 1'50
Poblet. (Recorts de la Conca de Barbera)	» » tela.. . . .	» 2'50
Bibliografía española de Cerdeña..	» »	» 6

EDUARDO DRUMONT

LA FRANCIA JUDÍA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

ALBERTO DELPIT

DESAPARECIDO

Un tomo en 8.º. Ptas. 3.

Eugenio Antonio Flores

TRATA DE BLANCAS

N VELA SOCIAL —Un tomo 8.º, Ptas. 3.

PEDRO J. MORENO

Un beso y dos bofetones

Un tomo en 8.º con cubierta al cromo, Ptas. 1.

Paul de Kock

GUERRA Á MUERTE

Un tomo 8.º, Ptas. 1.

Celebridades Españolas Contemporáneas — 4.º

DOCTOR THEBUSSEM

POR ANDRÉS RUIZ COBOS — Ptas. 1.

Luis Montoto y Rantenstranch

UN PAQUETE DE CARTAS

Un tomo en 4.º, Ptas. 7.

EL AJEDREZ

TRATADO DE SUS PRINCIPIOS FUNDAMENTALES

por D. GERÓNIMO BORAQ.—Ptas. 1'50.

La senmana entrant sortira

QUINZE DÍAS A LA LLUNA

per C. GUMÁ

Ab ilustracions de M. Moliné.—Preu 2 ralets.

UN BARRET DE RIALLAS

PER FREDERICH SOLER (Ser: fi Pitarra)

Ab ninots de M. Moliné. — Preu 2 ralets.

NOTA.—Tot hom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mutuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

posar en escena en l' Eden Théâtre de París l' obra d' espectacle *España*, que va estrenarse al Principal.

Ara sí que podém dir: — ¡Pobra Espanya!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª — *Mi-ra-de-ta.*
2. ID. 2.ª — *Jo-ta.*
3. MUDANSA. — *Gira-Fira-Mira-Lira.*
4. ACENTÍGRAFO. — *Mato-Mató.*
5. TRENCA-CLOSCAS. — *Dos canarios de café.*
6. GEROGLÍFICH. — *Boca grossa, dents petites.*

XARADA-TRÀGICA.

- I.
- D. Nunyo. ¡Ah pèrfida *Total!* ¡y com m' enganyas!
¡Cóm del honor trauré la *dos-primera*,
si arrossegantlo tú, vil trápàspera
l' embrutas constantment ab negras manyas.
- D.ª *Total.* ¡Oh no, pare, no es cert, la vostra filla
es honrada del tòt!
- D. Nunyo. ¿Y qui m' ho abona?
- D.ª *Tot.* Las cambreras *Dos quarta* y *Tres-segona*.
- D. Nunyo. ¡Bon parell de caps verds! Com ets pubilla
y ets *tres prima* además y ets encisera,
jo sè cert qu' un *pelon*, un mort de gana
vol seduhir ton cor y t' encomana
qu' ab ell fugis d' aquí.
- D.ª *Tot.* ¡Primal! ¡primera!
¡pare mèu no es vritat!
- D. Nunyo. ¿Y encare ho negas?
- D.ª *Tot.* Y ho negaré molt més si aixó 'us encona.
- D. Nunyo. Jo t' clavaré una forta *quart-segona*.
ja qu' aixís al engany, també t' entregas.
- D.ª *Tot.* ¡Mal pare!
- D. Nunyo. ¿Qué m' has dit?
- D.ª *Tot.* Ja n' estich farta
de tenirvos aprop, vos no sou noble.
- D. Nunyo. Espérat que despenji la *hu-quart-doble*
y tastarás un xich la mitja *hu-quarta*.
- D.ª *Tot.* ¡Matéume si voléu!
- D. Nunyo. Donchs tè.
- D.ª *Tot.* ¡Ay!
- D. Nunyo. ¡Para!
- D.ª *Tot.* ¡No, per Déu! ¡Ja 'n tinch prou!
- D. Nunyo. ¡Perque 'm faltavas!
- D.ª *Tot.* ¡Mes no pegueu tan fort!
- D. Nunyo. Tu t' ho buscavas.
- D.ª *Tot.* Donéume ja 'l perdó ¡compassió, pare!
- D. Nunyo. Te perdono de cor ¡oh *Total* mèval
més no perdis l' honor la ocasió aparta
si 'l perdesis acás, la mitja *hu-quarta*
buscaría altre cop la esquena tèva.

M. RIUSEC.

II.

Las noyas *total*
son las més *hu-tres*
y si son com cal
son més *dos-hu-ters*.

SOTERO FUROR Y C.^a

ACENTÍGRAFO.

EN UN ESTUDI.

—¿Qué faig, Sr. Masallas?
¿Que *tot* aqueix gros *total*?
—Que no ho veus, cap d' animal
que molt més gros lo farías?

ROMÁ ESPINET.

CONVERSA.

—¿Vols vení á Gracia, Matheu?
—No, que vaig á ca 'n Romá.

ANANT A LA «SOIRÉE».

—Vés de no olvidarho. No m' agrada que davant de la gent me diguis Tófol. ¿Qué t' costa dirme Cristobalitu?

—Ah sí... ¿A quin carré s' está?

—Tu mateix ho has dit, Romeu

J. ABRIL VIRGILI.

TRENCA-CLOSCAS.

D.ª ROSA F. DEN.

ESCOCIA.

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas lo títul de una sarsuela castellana.

E. NUALART.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7. — Nom d' home.
3 2 4 5 2 5. — Art.
2 5 2 3 2. — Instrument agrícol.
4 6 1 2. — Moneda.
1 4 5. — Vent.
6 4. — L' home hi neix.
7. — Vocal.
6. — Consonant.
1 7. — Nota musical.
6 2 4. — Carrer de Barcelona.
5 4 3 2. — Planta medicinal.
4 1 4 5 2. — Vici
3 2 6 1 2 5. — Diversió
2 3 5 7 2 6 2. — Nom de dona.

NOY D' ARENYS.

TÈRS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal, part del mon; 2.ª, utensili pera pesar; 3.ª, itsme.

HEREU DE CASA.

GEROGLÍFICH.

MA LI NA
T
VII DII

DOSEMEGE.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.